18 Οκτωβρίου 2015

Δεν είναι σπάνιο το φαινόμενο: Αντί να ασχοληθούμε με την ανάγκη των παιδιών μας για ουσιαστική αγάπη, για ζωογόνο και θρεπτική αγκαλιά, τα ξεφορτωνόμαστε δίνοντας τους απλώς κάποια υλικά πράγματα. Κάποια δωράκια. Λίγο χαρτζηλίκι . . .

Σχετικά πρόσφατα έγινε μια έρευνα στην Αργολίδα απο ένα κέντρο Ψυχικής Υγιεινής. Ρωτήθηκαν 400 γονείς με παιδιά στο Γυμνάσιο και στο Λύκειο. Οι 8 στους 10 παραδέχθηκαν ότι δίνουν συχνά χρήματα στα παιδιά τους, επειδή δεν έχουν διάθεση να ασχοληθούν μαζί τους. Θέλουν να τα ξεφορτωθούν.

Η φράση να τα “ξεφορτωθούν” τα λέει όλα. Λέει , ότι συχνά νιώθουμε τα παιδιά μας σαν “μπελά” σαν “επαχθές βάτος”, σαν “φόρτωμα”. Όταν μάλιστα τα παιδιά προκαλούν συζητήσεις με προβληματισμούς, αγωνίες και αντιρρήσεις, τότε για πολλούς γονείς το βάρος είναι “ασήκωτο”, γιατί οι ίδιοι δεν έχουν απαντήσει σε βασικά ερωτήματα της ζωής. Οι ερωτήσεις των παιδιών (πολλές φορές πρόκειται για ερωτήσεις που “σπάνε κόκκαλα”) αποκαλύπτουν την θλιβερή επιπολαιότητα πολλών γονιών και την πνευματική τους γύμνια.

Κάποιος έφηβος, που μέσω φίλων του βρήκε τον δρόμο του προς την Εκκλησία,

έγραφε σ’ ένα γράμμα προς τον θρησκευτικά αδιάφορο πατέρα του:

«Πατέρα, σε ευχαριστώ για το φαγητό μου, για τα ρούχα μου και για τα μαθήματά μου που με βοηθάς. Αλλά, πατέρα, δεν είμαι μόνο στομάχι και σχολική τσάντα. Το νιώθω ότι είμαι κάτι πιο πέρα από αυτά. Και γι’ αυτά τα ‘άλλα’ στέκεις πολύ μακριά μου. Μου το ‘πες πολλές φορές ότι κουράζεσαι για ‘μένα, ότι σκοτώνεσαι στη δουλειά για τα παιδιά σου. Το δέχομαι και σ’ ευχαριστώ. Αλλά εγώ διψάω για έναν πατέρα και όχι για σπόνσορα, για χρηματοδότη. Διψάω για έναν πατέρα, που να νιώθω ζεστό το χέρι του και την καρδιά του. Που ν’ ακουμπάω πάνω του με σιγουριά κι ελπίδα. Να του λέω τους πόθους και τους αγώνες μου, τις πτώσεις και τα κατορθώματά μου. Και ύστερα, θέλω έναν πατέρα, που να με οδηγήσει στον Μεγάλο Πατέρα. Σ’ Αυτόν, που δίνει αληθινό νόημα στη ζωή.»

Το να μπουκώνουμε τα παιδιά μας μόνο με υλικές παροχές και με δώρα, και να καμαρώνουμε ότι έτσι εκπληρώσαμε το χρέος της αγάπης μας προς αυτά, είναι τρανταχτή υποκρισία. Λέμε ψέματα και το ξέρουμε. Το ξέρουμε ότι τα παιδιά μας δεν χορταίνουν μ’ αυτά. Δεν τους λείπουν τα πράγματα. Τους λείπουμε εμείς. Μας το καταγγέλλουν τόσα παιδιά, που καθημερινά φωνάζουν απεγνωσμένα: «Μπαμπά και μαμά, πεινάω! Πεινάω για αληθινή αγάπη! Πεινάω για αληθινό νόημα ζωής! Πεινάω να σας βλέπω πάντοτε αγαπημένους! Πεινάω να σας βλέπω να εφαρμόζετε πρώτα εσείς αυτά που με διδάσκετε!»

Τα υγιή παιδιά ζητάνε τους γονείς τους περισσότερο, απο αυτά που εκείνοι μπορούν να τους δώσουν.

Επομένως, γίνετε τέτοιοι γονείς, ώστε το παιδί σας να αναζητάει εσάς περισσότερο απο όλα εκείνα τα υλικά πράγματα που έχετε να του δώσετε. Γίνετε για το παιδί σας φωτεινό παράδειγμα και ζωντανός οδοδείκτης προς την αληθινή ΖΩΗ, για το αληθινά πατρικό σπίτι την ΕΚΚΛΗΣΙΑ.

Αρχιμ. Β.Λ. ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΛΥΧΝΙΑ

Πηγή: euxh.gr